

Μπροστά στον θάνατο (Λουκ. ζ, 11-16) (Καραγιάννης Νικάνωρ Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Μπροστά στο μυστήριο τοῦ θανάτου μᾶς τοποθετεῖ ἡ εὐαγγελικὴ διήγηση τῆς ἀνάστασης τοῦ γιοῦ τῆς χήρας τῆς Ναΐν: «Μὴ κλαῖε (...) Νεανίσκε, σοὶ λέγω ἐγέρθητι». Τὸ σκοτεινὸ αἶνιγμα τοῦ θανάτου φωτίζεται καὶ ἡ θλίψη διαλύεται, καθὼς ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς συναντᾷ τὸ θάνατο καὶ τὸν συντρίβει.

Θάνατος, ζωὴ καὶ ἀνάστασις

Ὁ θάνατος εἶναι ἓνα συγκλονιστικὸ γεγονός, ποὺ φαίνεται νὰ τερματίζει τὸ θαῦμα τῆς ζωῆς καὶ μᾶς κάνει νὰ φοβόμαστε γιὰ τὴν ὑπαρξή μας, ἀλλὰ καὶ νὰ πονᾶμε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀγαπᾶμε, καθὼς φεύγουν ἀπὸ τὴν παροῦσα ζωὴ. Ἄν, ὅμως, ὁ θάνατος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι διάλυση καὶ ἀφανισμός, τότε δὲν ὑπάρχει Θεός. Μιὰ τέτοια θεώρηση τοῦ θανάτου εἶναι ἄρνηση τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ὁ Θεὸς «θάνατον οὐκ ἐποίησεν οὐδὲ τέρπεται ἐπ' ἀπωλείᾳ ζώντων» (Σ. Σολ. 1,13). Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ θάνατος, ἔστω καὶ ἂν φαίνεται πὼς εἶναι τὸ φυσιολογικὸ τέλος μιᾶς διαδικασίας φθορᾶς, στὴν πραγματικότητα εἶναι ἀφύσικος, διότι δὲν ἔχει τὴ ρίζα του στὸ Θεό. Προέρχεται ἀπὸ μιὰ δύναμη ποὺ εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἰσῆλθε στὸν κόσμον «διὰ τῆς ἁμαρτίας», κατὰ τὸ λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

Εἶναι τραγικὸ λάθος νὰ πιστέψουμε ὅτι ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία μᾶς συμφιλιώνει μὲ τὸ θάνατο, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε «διὰ τὸ αἰεὶ εἶναι». Ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας δὲν μᾶς συμβιβάζουν μὲ τὸ θάνατο, ἀλλὰ μᾶς δίνουν τὴ δυνατότητα νὰ τὸν ὑπερνικήσουμε ἐν Χριστῷ. Ἐδῶ βρίσκεται ἡ οὐσία καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀποστολῆς τους. Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ὁ ὡς «δίδουσι πᾶσι ζωὴν καὶ πνοὴν καὶ τὰ πάντα» (Πράξ. 17,25).

Ὅσες φορές ὁ ἄνθρωπος θέλει μόνος του τὴ ζωὴ, δηλαδὴ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ

ὄχι γιὰ τὸν Θεό, ἀποκόπτεται ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς καί, νομίζοντας ὅτι μπορεῖ νὰ ζήσει ἀφ' ἑαυτοῦ, πεθαίνει.

Τὸ θαῦμα τῆς ἀνάστασης τοῦ νεκροῦ παιδιοῦ ἀπὸ τὸν Χριστὸ ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὸ θάνατο. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Ἡ παρουσία Του γεμίζει τὰ πάντα καὶ διαλύει τὸ φόβο τοῦ θανάτου. Ζωὴ εἶναι ἡ σχέση καὶ ἡ κοινωνία μαζί Του καὶ θάνατος ἡ ἄρνηση τῆς ἀγάπης Του. Τὰ βιολογικὰ φαινόμενα μεταμορφώνονται μέσα στὸ φῶς τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτὸ καὶ ζωὴ γιὰ τὸν πιστὸ δὲν εἶναι ἀπλὰ ἡ φυσικὴ ἐπιβίωση οὔτε ὁ θάνατος ἡ τελευταία πράξη της καὶ ὁ τερματισμὸς της. Εἶναι τὸ πέρασμα στὴν πραγματικότητα τῆς αἰωνιότητος, στὴν ὁλοκλήρωση τῆς ζωῆς.

Τὸ θαῦμα τῆς ζωῆς εἶναι δῶρο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν ἐκμηδενίζεται. Ὁ βιολογικὸς θάνατος παρουσιάζεται ὡς ἀναγκαῖο κακό, συνέπεια τῆς πτώσης μας. Γι' αὐτὸ μπροστὰ στὴν τραγωδίᾳ του θλιβόμαστε καὶ κλαῖμε (ἄλλωστε, ἂς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ὁ Χριστὸς δάκρυσε στὸν τάφο τοῦ Λαζάρου καὶ δὲν χάρηκε, ποὺ σὲ λίγο θὰ τοῦ ἔδινε ζωή). Ἀλλὰ ἡ λύπη μας γιὰ τὸ χωρισμὸ δὲν εἶναι πένθος ἄλυτο, ἀπόγνωση καὶ ἀπελπισία. Ἡ λύπη μας ἔχει τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν προσμονὴ τῆς ἀνάστασης. Ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ κόσμος εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν ἔγιναν γιὰ νὰ πεθάνουν καὶ νὰ σβήσουν, ἀλλὰ γιὰ νὰ ζήσουν. Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια μᾶς λέει ὅτι, ὅταν πεθαίνει ὁ ἄνθρωπος, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χάνεται ἡ ὑπαρξὴ του, δὲν μπορεῖ νὰ ἐκμηδενίζεται ἡ ζωὴ, ἀπλῶς ἀναστέλλεται προσωρινά, «κοιμᾶται», γιὰ νὰ ξυπνήσει μεταμορφωμένη καὶ νὰ ἀναστηθεῖ «ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ στὴν αἰωνιότητα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. «Μὴ κλαῖε» ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ συνέχειά του, τὸ κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας, δὲν εἶναι μία ἀκόμη κοσμοθεωρία καὶ φιλοσοφία ἀνάμεσα στὶς τόσες πολλὲς γιὰ τὸν θάνατο. Δὲν εἶναι μιὰ φθινὴ παρηγοριά, γιὰ νὰ ξεγελάσει τὴν τραγικὴ μοίρα τῆς ἀνθρώπινης φύσης μὲ τὸ ψέμα της, ἀλλὰ εἶναι ζωὴ καὶ ἀλήθεια ποὺ σώζει.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, ὅπως καὶ ὁ πολιτισμὸς του, ἔστω καὶ ἂν ἔχει ἀκούσει τὸ χριστιανικὸ κήρυγμα τῆς ἀνάστασης, δὲν φαίνεται νὰ τὸ ἀποδέχεται, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ τρόπος καὶ ἡ στάση τῆς ζωῆς του. Ζεῖ σὰν νὰ μὴν ὑπάρχει θάνατος, γιατί, ὅταν τὸν ἀντικρίζει, τρομάζει καὶ ἀπελπίζεται μέσα στὸ μηδενισμό του. Μόνο ἡ σταθερὴ βεβαιότητα ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ Ζωὴ ποὺ νίκησε τὸ θάνατο μᾶς δίνει τὴν πληρότητα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας ποὺ ἀναζητοῦμε. Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr